

Elhívás a szolgálatra

Lectió: Jer 1

Textus: Jer 1,4-9

„Szóla pedig az Úr...” Milyen nagy kegyelem, hogy Istennek van szava hozzánk. Nem mondott le rólunk. Mindég keres bennünket és szól hozzánk annak ellenére, hogy megérdemelnénk.

Egy ifjú sehogyan sem akart figyelni az Úrra. Pedig szülei is arra intették, hogy ne a rossz barátokkal töltse az idejét, hanem inkább templomba járjon és figyeljen Isten szavára, az Igére. A lelkipásztora is, a tanárai is erre bízatták, de mindhiába.

Elhatározta, hogy megszökik otthonról, mert elege volt már a sok „jó tanácsból” és felült egy hajóra, hogy Amerikába menjen. Amikor megérkezett, azt hitte, hogy végre megszabadult mindenkitől, de nem így történt. A hajót az Üdvhadsereg várta. Énekeltek s amikor le akart szállni, feltették neki a kérdést: Fiatalember, átadta-e már magát az Úr Jézusnak? Ez már sok volt neki, összetörve állt előttük és eszébe jutott, hogy odahaza hányszor és hányan éppen erre kérték. Figyelmeztetett jó tanácsukra, térdre borult, együtt imádkoztak és végre átadta magát az Úr Jézusnak. Mert akit Isten kiválaszt, azt megragadja és kiválasztja a világból, hogy elhívja aztán a szolgálatra.

Vajon nekünk hányan mondták és hányszor ugyanezt? Talán már gyermek korunkban a szüleink, akik jóra intettek. Mi pedig arra gondoltunk, hogy ők öregek már és mi jobban tudjuk, hogy a mi modern világunkban hogyan kell boldogan élni. És mentünk tovább a magunk útján. Fialtal korunkban is szólt általuk az Úr. A tanáraink is a jóra intettek, de mi mentünk a magunk útján és azt gondoltuk, hogy mi mindent jobban tudunk. Aztán egy-egy bukás után rájöttünk, hogy jó, ha intenek, figyelmeztetnek bennünket.

Az Úr szólt Jeremiášhoz is. Egyébként Jeremiás neve azt jelenti, hogy „*az Úr felemel*”, „*az Úr felmagasztal*”. Hogy felemelte, hogy felmagasztalta őt az Úr!

Te, drága testvérem, tudod-e, hogy téged is felemelt az Úr. A gondokból, a fájdalmakból, a gyászból és mindenek előtt a bűneidből. Abból a mélységből, amibe lassan, vagy gyorsan lemerültél, Ő onnan felemelt egészen az Ő atyai szívéig az Úr Jézus Krisztus által. S ha Jézussal jársz e földi létben, akkor fel is magasztal, mert a vele való vándorlás a kereszthordozás után felmagasztalást, mennyei életet eredményez. S ennek a boldogságát már itt átélhetjük, hiszen minden engedetlenségünk ellenére Ő keres bennünket és szól hozzánk.

Jeremiásnak azt mondta: **„Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijövéél, megszenteltelek, prófétának rendeltelek a népek közé.” (Jer 1,5).**

Fel tudjuk-e fogni ennek az Igének a csodálatos voltát? Mert itt, ma, az Ige hallatán nem csak Jeremiášról van szó, hanem éppen rólad és rólam, akik halljuk ezt az Igét. Még meg sem voltunk, de Isten már eltervezte, hogy e világban fogunk élni és elhív bennünket a szolgálatra. Még meg sem születtünk, de Ő már tudta, hogy éppen ma itt leszünk a templomban és szól hozzánk és tudtunkra adja, hogy nem véletlen az, hogy e földön élünk, hogy ennek a gyülekezetnek a tagjai vagyunk.

Még meg sem voltunk, még meg sem születtünk, Ő már „*ismert*” bennünket. S ez az ősi szövegben nem csak egy egyszerű ismeretet jelent, hanem azt, hogy **elhívott**. Vagyis: mielőtt az anyaméhben megformált volna bennünket, már elhívott. Micsoda nagy kegy ez! Még meg sem vagyunk, de Ő már akar bennünket. Ő már kiválaszt bennünket. Nem azért, mert megérdemeljük, nem azért, mert méltók vagyunk rá. Egyszerűen azért, mert Ő így döntött. S az Ő döntését nem húzza át senki és semmi! Pedig hányszor nem akartuk! Hányszor ellenkeztünk!

Éppen úgy, mint Jeremiáš. Vagy éppen úgy, mint Mózes és a többiek... Mózes is azt mondta, hogy nem tud beszélni. Jeremiáš pedig azt mondta, hogy

fiatal. Hát persze, az Úr tudja, hogy ezek mind kifogások. S akit Ő kiválaszt a szolgálatra, az alázattal meg kell, hogy hajoljon előtte.

Lehet, te is úgy gondolod, hogy még fiatal vagy, hogy nem tudsz beszélni, de az Úr előtt ezek csak kifogások. Az Úr éppen az ilyeneknek mondja, mint Jeremiásnak: még meg sem születél, már megszenteltelek. És ez az eredeti szövegben nem azt jelenti, hogy büntelenné tette, hanem azt, hogy egy bizonyos szolgálatra elkülönítette. Egy bizonyos szolgálatra igénybe vette.

No, akkor most álljunk meg egy kicsit és gondolkozzunk...Vajon bennünket milyen feladatra különített el? Téged nőtestvérem, milyen feladattal bízott meg? Mert azt tudnod kell, hogy te ki vagy választva és egy feladattal bízott meg az Úr! Talán éppen azzal, hogy ne csak ajkaddal add a jó tanácsot a férjednek, hanem szelídségeddel és szereteteddel éld elé Magát az Úr Jézus Krisztust. Hogy a Jézus Krisztus jó illatát áraszd szerte szét a családban. Hogy a gyermekeidet imádkozni tanítsd és arra, hogy amint te reá bízod magadat az Úrra, ők is ezt tegyék.

Férfi testvéreim! Ugye tudjátok ti is, hogy az Úr kiválasztottjai vagytok és benneteket is egy nagyon fontos feladattal bízott meg?! S ez nem csak a mindennapi kenyér megszerzését jelenti, vagyis nem csak azt, hogy munkáttal biztosítjátok a család megélhetését. Sokkal többről van szó, mint a mindennapi kenyérről. Nektek mindenképp előbb a lelki táplálékot kell biztosítani a család számára. Mert az mindennél előbbre való. E nélkül keserűvé válik a mindennapi kenyér. Hogyan lehet ezt a lelki táplálékot biztosítani? Úgy, hogy alkalmat kerestek és ti nyitjátok meg a Bibliát és olvassátok a napi Igét a család tagjaival együtt és imádkoztok. Olvassátok nekik az Igét? Ne hanyagoljátok el! Még akkor sem, ha az elején nem megy olyan zökkenőmentesen a régi szöveg olvasása. Tudod, hogy Istennek mennyire tetszik az, ha szívvel és lélekkel baktatják a Bibliát! Megkockáztatom: jobban örül, mint a szóvirágokkal teletűzdelt papi imádságnak. Persze, azt is szívesen hallgatja, de a ti bibliaolvasásotokat és imádságotokat is!!! Újból mondom és mindig mondom: olvassátok a családban együtt a Bibliát! És imádkozzatok együtt a családdal! A feleség felnéz rád, a gyermeked annál inkább tisztel, mert látja, hogy az ő szeretett és erős édes apja

bíz a jó Istenben, aki megáldja őket. De áldott az a család, ahol így ülik körbe imádkozva a Bibliát! No, erre a feladatra rendelte a férfiakat az Úr. Aztán arra is, hogy munkálkodjon a férfi, de most már áldás lesz a szolgálatán.

És ti, fiatalok! Ti is az Úr kiválasztottai vagytok! Arra, hogy szót fogadva, Igét megélve példát mutassatok a barátaitoknak, hogy így is lehet élni és már fiatalon az Úrnak szolgálni. Sőt, csak így érdemes élni! Mert az az ifjú, aki nem ezt teszi, bizony megtapasztalja, hogy önfejűségének, élvezethajszolásának gyötrelme lesz a vége. Ne várjátok ezt meg! Ti hozzátok is éppen úgy szól az Úr, mint a felnőttekhez. Nektek is ugyanazt mondja: még meg sem születtetek, az Úr már eltervezett benneteket és megszületve arra választott ki benneteket, hogy Neki szolgáljatok. S ha ezt teszitek, meglátjátok, hogy szüleitek milyen boldogok lesznek! És még boldogabb lesz Maga az Úr, hogy engedelmes szolgálói vagytok! S ez mindennél fontosabb!

Persze, testvéreim, - s most már mindenkihez szólok-, lehet kifogásokat keresni, ahogy már mondtam, de Isten ezt elutasítja, s úgy ismétli meg a parancsot, hogy nem lehet kitérni előle.

Jeremiás számára nem marad más, mint az engedelmesség.

Nekünk sem marad más!

Jeremiásnak azt mondja: „**Ne félj tőlük, mert én veled vagyok!**” Milyen drága biztatás ez Jeremiás számára!

S nekünk is ez az áldott biztatás szól. Ne félj tőlük! Én veled vagyok! Milyen sokszor elakad az Ige, mert emberektől félünk...Vajon, mit fog szólni, ha...Vajon, mit fog mondani, ha Jézusról beszélek...Inkább néma marad az ajkunk, mert szívünket eltölti a félelem! Pedig nem attól kell félni, hogy mit mondanak az emberek! Nem a férjtől, vagy más embertől kell félni, hanem az Úrtól! Nem az emberek véleménye a fontos, hanem az, hogy mit mond az Úr!

Jeremiásnak még azt is mondja, hogy én megszabadítlak. S itt az ősi szöveg jelentése az, hogy a veszedelemből az utolsó pillanatban kirántja, kimentti az Úr. S milyen igaza van Istennek! S ezt még két látomással is megtetézi.

Az egyik a mandulavessző képe. S itt újra az ősi szöveget hívom segítségül, mert a mandulafa neve azzal az igével függ össze, amelyik így hangzik: *ébernek lenni, vigyázni*. S valóban, a tél még szinte el sem múlik, a mandula már rügyezik, és hamar kivirágzik. Kora tavasszal „felébred”, amikor a többi fák még „aluszna”. Ez pedig azt jelenti, amit Isten is megfogalmaz: *Én ébren vigyázok az én Igémre, hogy beteljesítsem azt. (11,12. vers)*. Nekünk tehát semmiképpen nem félnünk kell, hanem éppen ellenkezőleg azzal a biztos tudattal szólni az Igét, amelyet az Úr reánk bíz a szolgálataink rendjén, hogy Istennek arra gondja van, hogy beteljesedjenek.

A másik látomás a forró fazék, amelynek szája észak felől van, ami azt jelenti, hogy a veszedelem, az ellenség észak felől jön. Lehetetlen, - mondták a kortársak, hiszen amikor Jeremiás ezt mondta (Kr.e. 627/626) az északi ellenség, az asszírok hatalma hanyatlófélben volt. És mégis, Kr.e. 587-ben Nabukodonozor betör az országba és elpusztítja Jeruzsálemet.

Emberileg északról nem jöhetett volna veszedelem, de azt mondja az apostol, hogy „vigyázzon az, aki áll, hogy el ne essék!” Ne legyünk hát elbizakodottak bűneinkben és ne a gonoszságot munkáljuk, ne szakadjunk el Istentől, hanem szolgáljunk akár az élet nehézségei közepette is.

Jeremiás is azt tapasztalta, hogy a vezetők ellenséges magatartást tanúsítanak, sőt hatalmuknál fogva nagy veszélyt jelentettek Jeremiásra nézve. De Isten vele van. Külső és belső harcokon kell átmennie, de üldözés, kínzás és börtön nem vehetnek erőt rajta. Ebben ismerheti fel Isten mindig jelen való segítségét.

Ezt én is el tudom mondani, magamra nézve is. Vezetők hatalmaskodásai, ellenség küzdelme, hogy elhittelenítse a szolgálatomat, mind-mind arra volt jó, hogy felismerjem: Isten mindig jelen van és megsegít.

Ugye te is átélted már ezt? Mert amikor Isten azt mondja, hogy velünk van, az úgy is van! Jézus által. Ő azt mondta: Én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. S ez így van! Sőt életét is adta értünk. Meghalt a kereszten, és amikor azt mondta, hogy elvégeztetett, akkor ez nem azt jelentette, hogy a gonosz, vagy

az emberek győztek. Éppen ellenkezőleg! Elvégeztetett, vagyis elvégezte megváltásodat, megváltásunkat, hogy mi, akik kiválasztottai vagyunk az Istennek éppen Ő általa, éppen Ő általa és Szent Lelke által szolgálva itt e földön elnyerjük a mennyei életet. Ám ezt már itt e földön is megéljük a Vele való és az Isten dicsőségére végzett szolgálatainkban. Éppen ezért:

Ó, Sion, ébredj, töltsd be küldetésed,

Mondd a világnak: hajnalod közel!

Mert nem hagy az, ki népeket teremtett,

Senkit sem éjben, bűnben veszni el.

Légy örömmondó, békekövet,

Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!

Lásd: millióknak lelke megkötözve,

Rabláncként hordoz sötét bűnöket,

Nincs kitől hallja: Megváltónk keresztje

Mily gazdag élet kútja lett neked. Refr.

Mondd minden népnek: elveszett juháért

Mit tett a pásztor, csuda szerelem,

Földig hajolt az elveszett világért

S meghalt alatt, hogy élhess odafen. Refr.

*Küldj fiaidból, akik nem hiába
Élvezik kincsed, hirdessék szavad.
Önts lelked értük győzelmes imába:
Mindent, mit adtál, Krisztus visszaad. Refr.*

*Ő visszajön, Sion, előbb, mint véled,
Felfedi titkát minden szív előtt.
Egy lélekért se érjen vádja téged,
Hogy te miattad nem látta meg Őt.
Légy örömmondó, békekövet,
Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!
MRÉ. 419.*

Ámen.

Biharszentjános, 2014.09.28.

Csomay Árpád.